

La pau soviètica a l'Iraq no convé ni a Washington ni a Tel Aviv

La proposta de pau soviètica presentada el 18 de febrer a l'Iraq per deturar la guerra al golf Pèrsic va ser com la bengala que precedeix la traca final. En aquest cas el final pirotècnic previst de l'espectacle consisteix en l'inici de l'ofensiva terrestre dels aliats que conduiria a l'alliberament de Kuwait. En definitiva, es tractava d'evitar l'inici de la fase última i més sagnant del conflicte. Fins ara els bombardejos dels aliats gairabé no han trobat resistència i la guerra és reduïda a acorrallar un Iraq que pràcticament s'ha limitat a disparar uns imprecisos míssils Scud contra Israel i l'Aràbia Saudita que han causat molt poques víctimes i escassos danys materials. Amb l'ofensiva terrestre començaria la guerra clàssica de veritat, la que enfronta dos exèrcits cara a cara.

El rebuig primer i l'enduriment després de les condicions d'acceptació de la proposta per part dels Estats Units il·lustren els canvis de postura adoptats per l'administració Bush des de l'inici del conflicte, el passat 2 d'agost, quan l'Iraq envaí Kuwait. En un primer moment va tractar-se de l'operació Escut del desert, perquè l'objectiu era deturar l'avanç del poderós exèrcit iraquí cap als pous de petroli de la costa oriental de l'Aràbia Saudita. Hi havia el temor que la invasió de Kuwait fos només una primera etapa dels ambiciosos plans del dictador iraquí, Saddam Hussein, en la seva cursa cap al domini polític del món àrab i el domini sobre l'economia mundial a través del control del petroli. Per això la tasca més urgent dels saudites va ser cridar en la seva ajuda centenars de milers de soldats dels exèrcits de més d'una vintena de nacions. I els Estats Units van bastir a corre-cuita una coalició internacional amb tota mena de règims, des dels aliats occidentals fins a enemics del dia abans com Síria. Les forces enviades en aquesta primera fase a la regió que tenien clarament la missió

de deturar un possible atac eren bàsicament defensives.

L'actitud de Saddam Hussein, entestat a quedar-se amb Kuwait i posant condicions de retirada difícilment acceptables pels Estats Units, i la reacció de poderosos sectors polítics i econòmics nord-americans i israelians van portar a un canvi d'actitud de Washington. De la defensa va passar-se a preparar l'ofensiva per foragitar Saddam Hussein de Kuwait. Els Estats Units i els seus aliats van incrementar de manera notòria els efectius militars desplegats a la zona. Ara calia aplicar la força. L'operació es transformà en Tempesta del desert. Arribats a aquest punt va donar-se un nou pas perquè d'alliberar Kuwait l'objectiu va passar a ser destruir la potència militar ofensiva iraquiana, eliminar les seves capacitats nuclears i industrials i foragitar del poder el règim de Saddam. Aquests són també els objectius confessats públicament pel govern d'Israel. Els Estats Units oficialment sols pretenen alliberar Kuwait, però actuen com si el seu propòsit fos el mateix que els dels israelians.

Quan apareix el pla de pau soviètic, que garanteix la continuïtat en el poder a Saddam i la preservació de la part que encara li resta de potència militar, el rebuig de la Casa Blanca és ràpid. Bush diu que el pla és "molt insuficient respecte al que seria necessari" per deturar el guerra. Hores després rectifica davant les reaccions d'alguns dels seus aliats, com Itàlia, Holanda i Bèlgica, que donen per bo el pla soviètic. Però posant condicions que l'endureixen considerablement i que impliquen que l'Iraq perdi la batalla

política que lliura junt amb la militar amb vista al món àrab.

A Washington no li convé que un Saddam derrotat militarment continuï en el poder en unes condicions que el poden fer aparèixer com a vencedor polític davant unes masses àrabs mobilitzades contra el món occidental per aquesta guerra.

El propòsit dels soviètics, amb el seu pla, era salvar el règim iraquí i preservar la seva influència a la regió, perquè una victòria militar nord-americana implicaria la seva hegemonia i la dels seus aliats a la zona, en detriment de la presència soviètica.

Per la seva part l'Europa comunitària ha tornat a demostrar que és un gegant econòmic, però un nan polític, perquè al llarg de la crisi no ha pintat res. Davant el pla de pau soviètic, la Gran Bretanya va fer costat al rebuig nord-americà. Mentre Itàlia, Bèlgica i Holanda se'n declaraven favorables, França navegava entre dues aigües perquè, sent aliat de Washington, tem alhora perdre els seus importants mercats comercials en els països àrabs, l'estat espanyol es dedicava a repartir diners als països del Magrib per fer-se perdonar la seva participació en el conflicte i Alemanya es limitava a traure la cartera per donar diners als Estats Units, Gran Bretanya i Israel. Tot un panorama galdós que caldrà replantejar-se si és vol construir alguna cosa més que l'Europa dels mercaders.

Mestrestant qui paga els plats trencats de totes les intransigències és el poble iraquí, que no hi té veu ni vot. Després dels vuit anys de guerra amb l'Iran i dels bombardejos soferts des del 17 de gener, segur que el bé més preuat per als iraquians és la pau que fins ara els han negat uns i altres.

Antoni Reig